

יש סוף

גבי קריכלי

לא מאמין

ART
PORT
PRESS

גבי קריכלי לא מאמין

2.11.2019-5.9.2019

אוצרת ורדית גרוס

צוות ארטפורט:

מנהלת ורדית גרוס

מתאמת התוכנית יעל משה

מפעילת הגלריה ניצן גאון

עיצוב גרפי סטודיו 22

יחסי ציבור הפלטפורמה לאמנות

הסרט משל שדה הטבק

משתתפים גבי קריכלי, כינורו של רוטשילד, יובל רימון

כתיבה ובימוי גבי קריכלי

צלם ראשי יובל רימון

עריכת עדה רימון

גריידינג אופק שמר

עיצוב פסקול בניה רכס

פסקול עדיין פאנק – כינורו של רוטשילד

(תיעוד הופעות חיות בשדה)

חנה+חסיבה (האט 1.3, מיקלטתקליטים 2002)

להקת ישראל – לאו

פאקט רקורדס 2003

הסרט משל שדה הטבק הופק בסיוע הנדיב של ארטפורט, מועצת הפיס לתרבות וקרן אסיילום ארטס, ניו יורק

גבי קריכלי מודה ל: מיכאל ודליה, ורדית גרוס, יעל משה, רבקה גובר, רוי רגב, אבשלום סולימן, דרור דאום, פסח סלבוסקי, אבי סבח, הידרושופ חולון, נעמי גבעון, נבט יצחק, יואב פיש, דוד רחנברג, דינה גיגר, נעמי, עדה ודב

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרת רווח לקידום וטיפול האמנות העכשווית בישראל. דרך כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות וחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון: ג'ייסון אריסון (יו"ר), שלומית דה־פריס (מנכ"ל), רחל כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים), יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה־פריס, דני מוג'ה, סאלי הפטל נוה ועידו בראל

הדימויים לקוחים מתוך הסרט "משל שדה הטבק"
© כל הזכויות שמורות לגבי קריכלי

גבי קריכלי לא מאמין

ורדית גרוס

רגע אחרי יום הולדתו הארבעים, שב גבי קריכלי לחוויה מעצבת מתחילת שנות העשרים לחייו. הוא חוזר לנסיעה לילית ארוכה בשדה טבק בארצות הברית, רגע אחרי שהשתחרר מהצבא, רגע אחרי אסון התאומים ששילח אותו מניו יורק. בנסיעה הלילית בשדה שאינו נגמר הוא מבין שאף פעם אי אפשר באמת לברוח. כשהוא מוקף בפרחי הענק היפים עד כאב הוא מחליט לחזור לישראל ולעסוק באמנות.

גבי קריכלי "לא מאמין" מתעכבת על רגעי המעבר של הגבריות – רגע המעבר מנערות לבגרות ורגע המעבר מצמיחה ליציבות. רגע אחד אליו מגיע הנער מלא בהתרגשות לקראת הלא נודע, והרגע, המכונה משבר, אליו מגיע הגבר בדרכו מהבגרות אל עבר הצפוי והמוכר מדי. מה לא ידע הנער שרצה להפוך לאמן? מה לא יודע הגבר שמנסה לגדל את האמנות שלו?

קריכלי לומד מהזכרונות שלו. הוא מרכיב מהם את הפאזל שהופך אותו למי שהוא היום. הוא לוקח את הזכרונות הרצוניים, שאורגנו עבורו דרך המורים, המפקדים, כותרות העיתונים, מהדורות החדשות מדי שלושים דקות: האינתיפאדה השניה, הפיגועים בירושלים, הפיגוע במגדלי התאומים. הוא מנער אותם היטב עם הזכרונות הלא רצוניים – מועקת המטבח הצבאי, תחושת המדים על הגוף, טעמו של התירס בקופסה, ריח הנקניקיות, הצביטה באצבע מקופסת הפלסטיק של הדיסק החדש. הוא מצרף אליהם את הרגעים הכי אישיים שלו – ציור שצייר אביו, תחריט מתוך ספר של אשתו.

כשהוא חמוש בזכרונותיו ובדימוי שלא עוזב אותו של שדה הטבק הלילי קריכלי מקים לעצמו שדה טבק משלו, ומזמין את האנשים שעיצבו את חייו בשנות העשרים להצטרף אליו בבנייתו והריסתו.

בשנת 2012 שכר גבי קריכלי סטודיו במתחם בזק הישן ברחוב בן צבי בתל אביב. רגע אחר כך נפתח מולו מרכז האמנות ארטפורט. במשך ארבע שנים היה גבי נוכח שאינו נוכח בתוכנית. חולק שירותים ומטבח, שיחות

וכלי עבודה. ב־2016 הוא הצטרף למחזור האחרון של תוכנית הרזידנסי במתחם ברחוב בן צבי. הסטודיו רחב הידיים שלו פונה לטובת הסטודיו בארטרפורט והוסב במשך שנה שלמה לשדה טבק. עבודות האמנות הוצאו, אדמה הובאה, שתילים טופחו, תאורה נבנתה. מאחורי דלת מתכת כבדה, וכשהוא נסמך על שיטות גידול ביתי שמשמשות לרוב לגידול מריחואנה – מנורות חימום עטופות בנייר כסף להנבטה, תאורה שמדמה את שעות היום והלילה ומקצרת אותן על מנת לזרז את מעגל הגדילה – יצר גבי תשתית אמנותית אלטרנטיבית.

שלושה גברים בלי חולצה, בשלבי התקרחות שונים, רחוקים שנות אור מ"איש המרלבור", שהיה במשך שנים סמל הגבריות האמריקאי, טיפלו בשדה הטבק שבמרכז התערוכה. קריכלי שתל את השדה וטיפל בו. המוסיקאי כנורו של רוטשילד כתב מוסיקה לצמחים והגיע לנגן להם כדי לעודד את צמיחתם ולבלובם. הם מאזינים לו, כמו תלמידים טובים בשוחות ישרות, כשמאחוריו תלויה מפה לימודית של המזרח התיכון. האמן יובל רימון (קבוצת זיק) הגיע לארח לצמחים חברה. הוא הולך לישון לצידם ולצלם אותם למעין סרט דוקומנטרי. סרט שבמהלכו קמל השדה עד למותו.

האם המבט של הצלם הורג את השדה? האם המבט שלנו הרג אותו? שדה הטבק בסטודיו סבל מכנימה קמחית רגע אחרי שהחל לככב ברשתות החברתיות של המבקרים שהגיעו אליו. הוא לא הראשון שנפגע מהמבט. אשת לוט הסתובבה להביט בעירה הנהרסת והפכה לגוש מלח. אורפיאוס המרה את פי האלים כשהביט לאחור כדי לראות אם אורידיקה אהובתו צועדת אחריו החוצה מהגיהנום – ואיבד אותה לנצח. ב"רומא" של פליני נעלמים ציורי הפרסקו העתיקים מהקירות ברגע שאור השמש, ועין האדם והמצלמה, פוגשת בהם לראשונה. האם יכולה יצירת האמנות לשרוד את המבט המתבונן והחוקר? האם אנחנו יכולים?

רק חלק מהזכרונות שלנו שורדים את ההתבוננות הארוכה, את מרחק השנים. הזכרונות הפרטיים מתערבבים בזכרונות הלאומיים, הטראומה האישית מתערבבת בטראומה האמריקאית והישראלית. מומחי פוסט טראומה יובאו לארצות הברית אחרי ה־9/11 כדי ללמד את המקומיים איך להתמודד עם המלחמה שתקפה אותם בבית. אבל איש לא טיפל בגברים הישראליים שנושאים עימם את השריטות שלהם כמו כוכבים על חגורת הצייד.

ב"לא מאמין" ממשיך גבי קריכלי לתעתע בצופה ולבדוק את הגבולות הדקים בין מציאות לדמיון, בין אמנות לחיים האמיתיים. הוא פועל באזור אי־הנוחות שבין המטבח הצבאי לשדה החולה, בין משבר השחרור מהצבא למשבר גיל הארבעים, בין הנער שמאבד את האמון במערכת הצבאית, לגבר שאיבד את אמונתו.

גבי קריכלי בשיחה עם ורדית גרוס

ורדית: נקודת הפתיחה של התערוכה היא שדה הטבק ששתלת בסטודיו שלך במתחם הישן של ארטפורט. אבל בעצם נקודת הפתיחה האמיתית היא שדה טבק אחר, בארצות הברית, לפני המון שנים.

גבי: השתחררתי מהצבא בשנת 2000, אחרי שירות אינטנסיבי. התגייסתי ב-1997, בדיוק אחרי שהסכם אוסלו התפורר, ובשנים האלו ירושלים, שגדלתי בה, היתה רוויית פיגועים. אחרי שלוש שנים של תחושה שאתה בהשהיה, אכול בשאלות ומטענים ומנסה להבין מי אתה ומה אתה, אני והחברים שלי טסנו לניו יורק. כמו כולם. המחשבה היתה להיות בניו יורק ובשלב מסוים לטייל בארצות הברית ואז לנסוע עד ג'מייקה באוטו. אבל נתקענו בניו יורק כמה חודשים.

מה עשית שם בעצם?

ציירתי סקיצות של קעקועים ומכרתי אותן לחנויות קעקועים שיוכלו לצייר לפיהן. הייתי מייצר להם מחברות עם ציורים שאנשים יכולים לבחור מהם. חשבתי שנכון לי להשאר בניו יורק אבל אז היה את הפיגוע במגדלי התאומים.

גם אני גרתי בניו יורק אז. זה היה קצת כמו לחוות חוויה ישראלית במקום זר.

סוגי הטרור הדהדו מאד דומה בין האינתיפאדה ל-9.11 אבל גם מאד שונה — זה לא היה פיגוע שלנו. הימים שאחרי היו כמו להיות אחרי רצח רבין, כולם ישבו בכיכר וניגנו עם נרות. והיה ריח שרוף נורא באוויר. העיר התחילה למות

כלכלית כי אף אחד לא אכל בחוץ וג'וליאני שהיה ראש העיר פתח הרבה מופעי תרבות חינם – היו שלושה שבועות שרוב הזמן הלכתי בבוקר לראות סרטים ובערב לראות הופעות. אבל אחרי שבועיים־שלושה לא יכולנו יותר לסבול את העיר.

היה לחץ גדול באוויר, היה טירוף לאומני ודגלים בכל מקום. מצאתי את עצמי עושה סקיצות לקעקועים של I LOVE NYPD. הבנו אני ועוד שני חברים מירושלים שצריך לצאת מהעיר. קנינו אוטו וחשבנו שנמצא את דרכנו דרומה, נמכור את הרכב על הגבול עם מכסיקו ונמשיך הלאה.

הבנתי די מהר שזה לא בשבילי כל הטיול הזה, לא מתאים לי להסתובב ביערות ולהכיר מלא אנשים חדשים. החלטתי שאני חוזר לניו יורק למרות כל הבלגן. הורדתי אותם ליד מיאמי והתחלתי לנהוג בחזרה ברחבי ארצות הברית. נסיעה של בערך שבוע וחצי, ואיפה שאתה לא עוצר יש מוטל לישון בו והמבורגר לאכול. נסעתי ונסעתי, עד שלילה אחד נכנסתי לתוך שדה טבק ענקי. מצאתי את עצמי נוסע מאות קילומטרים ואין שום מקום לעצור, אין מוטל, אין כלום. הייתי מוקף במשך שעות בצמחי הטבק האלו שהם גם יפהפיים וגם רעילים, והנסיעה הזו היתה מאד

זו היתה תקופה מאד קשה. עם המון משטרה ברחובות ודאגה מכל דבר.

זו כבר ממש תמונה מתוך סרט – מסע ההתבגרות של הנערים מירושלים במסע דרכים ברחבי ארצות הברית.

משמעותית עבורי. במהלכה הבנתי שאני רוצה לחזור לארץ. הגעתי לניו יורק מכרתי את האוטו נכנסתי לסניף של אלעל במנהטן וקניתי כרטיס.

מצאתי את עצמי צמוד לשני אנשים — לבני אורן, שאיתו פתחתי לייבל — היתה שם התפוצצות מוסיקלית ביחד. וליובל רימון, שהכרתי כשעבדתי בזירה הבינתחומית. הוא הביא אותי ל"זיק", קבוצת פרפורמנס ירושלמית. בין שניהם התחילה הזהות שלי כאדם בוגר. הפרויקט הוא גם מחווה להם ולמקום שהיה להם בחיים שלי. בסרט כל אחד עושה את מה שהוא עושה בחיים — בני מנגן, יובל בונה דברים ומצלם, הרבה דברים שלמדתי מהם.

יותר משאני רואה בזה סרט על משבר, אני רואה בסרט שלושה גברים ישראלים באמצע־סוף גיל העמידה שכל אחד שרוט מהשהות שלו במדינה בדרך אחרת. גבריות שבורה ומוצנעת. זה מקום שכולנו מכירים היטב, משם הגענו. אני מרגיש שגם בסצנת המוסיקה בירושלים, וגם בקבוצת זיק, שהיא כמעט קומונה אמנותית, יש משהו שמזכיר מילואימניקים — גברים שמבלים הרבה זמן ביחד, שעושים דברים כדי לשכוח.

בעצם כשחזרת ארצה הבנת גם שאתה רוצה לעסוק באמנות, והתחלת לעבוד עם שני האנשים שמככים בסרט.

היית לא מזמן בן 40. בני מבוגר ממך ב-8 שנים, ויובל ב-23 שנה. בסרט אתם מסתובבים בלי חולצה, קצת מבוגרים, קצת אפורים. אפשר לומר שסרט ההתבגרות הפך לסרט על משבר גיל הארבעים.

ידעת מההתחלה ששלושתכם הולכים להיות חלק מהסיפור של השדה?

הדימוי של השדה הסתובב לי בראש הרבה שנים. בהתחלה חשבתי שאסע לשדה רחוק ואצלם שם עבודה עם בני ויובל, ואחר כך ניסיתי להבין איך אני מייצר את הדימוי הזה ושולט בו, והוא נשאר חלק מהפרקטיקה שלי. מוטיבציה נוספת שהיתה לי לסרט קשורה לסטודיו עצמו ולחיות שהיו לי בו – חתולים, עכברים, עכבישים, ציפורים, חרקים, צפרדעים, עטלפים. היתה לי מחשבה לצלם אותם, ואז חשבתי שאם הם גם ככה מסתובבים בסטודיו אולי אייצר מקום שבו הם יכולים לפרוח ולגדול. חשבתי איך אני מייצר להם מזג אוויר משלי, אור ושמש, מערכת שמדמה חוץ בפנים. עניין אותי גם לייצר עבודה שאני מגדל את חומרי הגלם שלה מאפס. שולט ב-DNA של החומרים מהם מורכבת העבודה.

גם את שאר התערוכה בנית מההתחלה – ערבבת ויצקת חומרים כדי לייצר את האוכל הצבאי שמקבל את פני הבאים לתערוכה. למעשה המטבח עומד במקום שהיה בו בעבר המטבח של הסטארט אפ שהיה לפנינו בבנין. אתה אפילו משתמש בחלקי המטבח שהם פירקו והשאירו.

המטבח נולד ביום שראינו את המטבח בסיור המקדים שעשינו בבנין. יש פה לופ פנימי – עם המיקום הקודם ועם המיקום החדש. בלי ארטפורט השדה לא היה קורה, אבל גם המיקום של השדה וגם של ארטפורט נהרסו. יש כאן התחלה מחדש אבל היא נסמכת על מה שהיה קודם.

האוכל במטבח בתערוכה הוא אוכל שגורם לבחילה.
אוכל שמוציא לך את התיאבון.

האוכל הזה הוא מה שאנחנו אכלנו. דור לפנינו עוד גדל על אוכל לא מעובד, דור אחרינו כבר היו מודעים למה נכנס למזון. אנחנו הדור שהאוכל בו היה במצב הכי גרוע. זוכרת את מיס לואיס? היית קונה נקניקיה קפואה בתוך לחמניה עם קטשופ וחיממת הכל ביחד. אוכל כמטאפורה למצב מקומי וקיומי, לפער בין מה שאנחנו חושבים על עצמנו לאיפה שאנחנו באמת. כשאתה אוכל פיצה תעשייתית עם פטריות שמפיניון מהקופסא במרכז המסחרי, אתה לא חושב שמהו כאן לא בסדר. האוכל במטבח נע בין סלט התירס הצבאי לשרימפסים הכאילו יוקרתיים. אנחנו מתקיימים כיום בשאריות העודפות, אפילו עולם האמנות. התחושה היא שהמסיבה נגמרה. השרימפסים זרוקים במטבח יחד עם כל שאר הכלים המלוכלכים.

המטבח נראה חולה, כמו השדה שחלה מאד.
את שניהם אתה משאיר נטושים.

שדה הטבק הוכה על ידי קמחן לבן, והיה צריך להחליט איך מטפלים בו. ההריסה של המתחם היתה קרובה והיה ברור שהוא הולך למות. בעצם כשהוא הכי היה צריך שיטפלו בו סגרתי את האור והמים ונתתי לו לגסוס. היה צריך להחליט במה מתקדמים – בטבע או במוות.

למעשה כל הסרט, והתערוכה, הם הכנה למוות.

כל החיים הם הכנה למוות.

Basic Training Closing Ceremony, 1997
Amir, Gabi, Shachar, and Roy

סיום טירונות נח"ל, 1997
אמיר, גבי, שחר ורועי

When you eat industrial pizza with mushrooms from a can at the mall, you don't necessarily think that something here is wrong.

The food in the kitchen ranges from the military corn salad to the pretentious shrimp. We currently live on the leftovers, even the art world. The feeling is that the party is over. The shrimp is back in the kitchen with all the dirty dishes.

The kitchen looks unwell, like the field that became very sick. You leave both of them deserted.

The tobacco field was infected by mealybugs and I had to decide what to do with it. The demolition of the complex was imminent and it was clear it was dying. So when my field needed the most care, I turned off the light and water and let it die. I had to decide which path to take — death or nature.

In fact, the whole film, and the exhibition, are a preparation for death.

Life is a preparation for death.

around the studio anyway, perhaps I could create a place where they could flourish and live. I thought about how I could create my own weather for them, light and sun, a system that simulates the outdoors inside. I was also interested in creating a piece where I grow the raw materials from scratch. Where I control the DNA of the materials that comprise the work.

You also built the rest of the exhibition from the scratch – mixing and molding materials to produce the army food that welcomes the visitors who enter the space. In fact, the kitchen is located where the kitchen of the startup that used to be here before we moved in used to be. You even use parts of the kitchen they dismantled and left behind.

The food in the kitchen in the show is nauseating. Food that turns you off.

The kitchen was born the day we saw the kitchen on the tour of the building. There is an internal loop here — with the previous location and the new location. Without Artport, the field would not have happened, but the site of the field as well as Artport was destroyed. This is starting over but based on what was there before.

This food is what we ate. The generation before us grew up on unprocessed food, the generation after us was already aware of what went into their food. We are the generation whose food was in the worst shape. Remember Miss Lucy? You would buy a frozen hotdog in a bun with ketchup and heat everything together. Food is a metaphor for our local and existential state, for the gap between how we think of ourselves and where we really are.

them. The project is also a tribute to them and to their place in my life. In the film, each does what he does in life — Benny plays, Yuval builds things and films, things that I learned from them.

You just turned 40. Benny is 8 years older than you, and Yuval is 23 years older. In the film you walk around shirtless, a little older, a little graying. You could say that the coming of age movie became a film about a midlife crisis.

More than I see this as a film about a crisis, I see in the film three middle-aged Israeli men who are each damaged in some way by their time here. Broken and hiding in their masculinity.

It's a place we all know very well. That's where we come from. I feel that even in the Jerusalem music scene, as well as in the Zik group, which is almost an art commune, there is something reminiscent of the military reserve experience — men who spend a lot of time together, who do things to forget.

Did you know from the start that the three of you were going to be part of the story of the field?

I played with the image of the field in my head for a long time. At first, I thought I would go to a remote field and shoot a video there with Benny and Yuval, and then I tried to figure out how to produce and control this image, and it remained part of my practice.

Another motivation I had for the film involved the studio itself and the animals that also lived there — cats, mice, spiders, birds, insects, frogs, bats. I thought about taking photos of them, and then I figured that if they walked

This is like an actual scene from a movie – a coming of age journey of the boys from Jerusalem, going on a road trip across the United States.

Pretty soon I realized that all this hiking in the woods and meeting new people was not for me. I decided to go back to New York despite all the chaos. I dropped them off near Miami and started driving back across the United States. It was about a week and a half drive, wherever I stopped there was a motel to sleep in and a burger to eat. I drove and drove, until one night I drove into a huge tobacco field. I found myself driving for hundreds of miles with nowhere to stop, no motel, nothing. I was surrounded for hours by these tobacco plants that are both beautiful and toxic, and this drive was very meaningful to me. Throughout it, I realized that I wanted to go back to Israel. I arrived in New York and sold the car. I went to El Al's Manhattan branch and bought a ticket.

In fact, when you returned to Israel, you also realized that you wanted to make art, and you started working with the two men who star in the film.

I found myself close to two people. First was Benny Oren, who I started a music label with, there was a shared musical explosion going on. And Yuval Rimon, who I met while working at Hazira Performance Art Arena and he brought me to Zik, a Jerusalem performance group. My identity as an adult started between the two of

I was also living in New York at the time. It was a bit like having an Israeli experience in a foreign land.

It was a very difficult time. A lot of police on the streets and worrying about everything.

The types of terror had a similar resonance between the Intifada and 9/11, but they were also very different — this was not our terrorist attack. The following days felt like after Rabin's assassination, everyone sat in the square and played music with candles. And there was a terrible burning smell in the air. The city started to die financially because no one was eating out or spending money and Rudy Giuliani, who was mayor at the time, created a lot of free cultural events — there were three weeks when I mainly went out to the movies in the morning and to see shows in the evening. But after two or three weeks we couldn't stand the city anymore.

There was a lot of stress, there was nationalist frenzy and flags everywhere. I found myself doing sketches for "I Love NYPD" tattoos. My two friends and I from Jerusalem realized that we needed to get out of the city. We bought a car and thought we'd find our way south, sell the car on the Mexican border and move on.

Gabi Kricheli in Conversation with Vardit Gross

Vardit: The starting point for the exhibition is the tobacco field you planted in your studio, in the old Artport complex. But the real starting point is a different tobacco field, in the United States, many years ago.

What did you do there?

Gabi: I was discharged from the Israeli Army in 2000, after an intensive service experience. I was drafted in 1997, just after the Oslo Accords fell apart, and at that point, Jerusalem, where I grew up, was saturated with terrorist attacks. After three years in the army, feeling paralyzed, fraught with questions and baggage, and trying to figure out who you are and what you are, my friends and I took off to New York. Our plan was to travel — like many other people do after their army service. The idea was to be in New York and at some point to travel through the United States and then finally make it to Jamaica. But we ended up staying in New York for a few months.

I drew sketches for tattoos and sold them to tattoo parlors. I made notebooks with paintings for people to choose from. I thought being in New York was right for me. But then 9/11 happened.

Quickly, the field became a social media sensation, yet then it was attacked by a fatal mealybug infestation. It is not the first whose downfall was the gaze. Lot's wife turned to look at her ruined city and became a pillar of salt. Orpheus defied the gods and looked behind to see if his beloved Eurydice was following him out of the underworld – and lost her forever. In Fellini's "Rome", ancient frescos fade away the moment they are touched by sunlight, the human eye and the camera. Can the artwork survive the observing and exploring gaze? Can we?

Only some of our memories survive long contemplation and the distance of the years. Personal memories mix with national memories; private trauma mixes with the American and the Israeli trauma. After 9/11, experts in post-traumatic stress disorder came to the United States to teach locals how to deal with the war that landed on their doorstep. But nobody tends to the Israeli men who carry their damages like notches on a hunter's belt.

In his exhibition, Gabi Kricheli continues to play tricks on viewers and push the fine line between reality and fiction, between art and real life. He works in the uneasy area between the military kitchen and the sick field, between the crisis after military service and midlife crisis, between the boy who stopped believing in the power of the system and the man who lost his belief altogether.

In 2012, Gabi Kricheli rented a studio in the old Bezeq phone company complex on Ben Zvi Road in Tel Aviv. Soon after, Artport Art Center opened across the street from him. For four years, Gabi was unofficially part of the program, sharing a bathroom, kitchen, conversation and work tools. In 2016, he joined the last year of the residency program in the complex on Ben Zvi Road.

Armed with his memories and with the haunting images of the nocturnal tobacco field, Kricheli decided to create a tobacco field of his own, inviting the people who shaped his life throughout his twenties to join him in its construction and destruction. His spacious studio was converted into an agricultural site for the year as he moved across to an Artport studio. The artworks were taken out, soil was brought in, seedlings were cultivated, lighting was set up. Behind a heavy metal door, and relying on home-growing methods most commonly used to grow cannabis, Gabi created an alternative artistic infrastructure of heating lamps wrapped in aluminum foil to encourage sprouting, and lighting that simulated daytime and nighttime in shorter cycles to expedite the plants' growth cycle.

Three aging shirtless men, with varying degrees of baldness, tended to the tobacco field at the heart of the exhibition. Gabi planted the field and cared for it. The musician Kinoro Shel Rothschild composed music for the plants, which he then played for them to boost their growth and flowering. They were good students in straight furrows, listening to his music with an educational map of the Middle East behind him. Artist Yuval Rimón (Zik Group) came to keep the plants company. He slept by their side, filming them for a documentary of sorts. A film during which the field withered and died.

Gabi Kricheli In Disbelief

Vardit Gross

In his early twenties, shortly after Gabi Kricheli finished his military service, he found himself in the United States. The 9/11 attacks pushed him out of New York, and he headed south. He ended up on a long dark drive through a tobacco field. On the nocturnal drive through the endless field, he realized the impossibility of true escape. Surrounded by the painfully beautiful giant flowers, he decided to go back to Israel and pursue art. Now in his early forties, Gabi Kricheli revisits this formative experience from his early twenties.

Gabi Kricheli *In Disbelief* lingers on the moments of passage towards manhood – from boyhood to adulthood and from growth to stability. The moment when a boy excitedly faces the unknown and also, the crisis which meets the man on his path from adulthood towards the all too familiar and predictable end.

Kricheli learns from his memories. He puts together the puzzle that has made him into the man he is today. He draws out the involuntary memories handed to him by teachers, officers, newspaper headlines, the news reports broadcasted every thirty minutes, and the stories of the Second Intifada, the terrorist attacks in Jerusalem, the attacks on the Twin Towers. He shakes them up with the unwilling memories; the agony of the military kitchen, the texture of the uniform on the skin, the taste of canned corn, the smell of hotdogs, the pinching of a finger caught in the plastic box of a new CD. To these he attaches his most personal moments; a painting by his father, an engraving from his wife's book.

Gabi Kricheli In Disbelief

September 5 — November 2, 2019

Curator **Vardit Gross**

Director **Vardit Gross**

Residency Program Coordinator **Yael Moshe**

Gallery Assistant **Nitzan Gaon**

Graphic Design **Studio Gimel2**

PR **The Art Platform**

The Tobacco Field Fable Film

Participants **Gabi Kricheli, Kinoro Shel Rothschild,
Yuval Rimon**

Written and Directed by **Gabi Kricheli**

Director of Photography **Yuval Rimon**

Editor **Ada Rimon**

Color Grading **Ofeq Shemer**

Sound Design **Binya Reches**

Still Punk – Kinoro Shel Rothschild

(documentation of live performance)

Hana+Hasiba – Slow 1.3 (Miklataklitim 2002)

Ysrael – Love (Fact Records 2003)

The Film **The Tobacco Field Fable** was produced with the kind support of Artport Tel Aviv, Mifal HaPais Council for the Culture and Arts, and Asylum Arts Foundation, NY

The artist would like to thank: **Michael and Dalia, Vardit Gross, Yael Moshe, Rebecca Guber, Roy Regev, Avshalom Suliman, Dror Daum, Pesach Slabosky, Avi Sabah, Hydroshop Holon, Neomi Givon, Nevet Yitzhak, Yoav Fisch, David Rosenberg, Dina Geiger, Nomi, Ada and Dov**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO), Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO), Yifat Shmuelevitz (VP of social investments)

Advisory Board: Dan Muggia, Ido Barel, Ilan De-Vries and Sally Haftel Naveh

Images are taken from "The Tobacco Field Fable"

© All right reserved to Gabi Kricheli

Gabi Kricheli **IN DISBELIEF**